

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι ἐτ. 5ρ.12. Ἐξάμ. 5ρ.6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. 5ρ. 15. Ἐξάμ. 5ρ. 8.—Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χάρτου λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνός τῆ 1, 10 καὶ 20—Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΤΡΑΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.-ΤΟΜΟΣ Β'.-ΑΡ. 30

Νικόλαος Λάσκαρης

Ἡ πώλησις τῆς Αθηνάς

Κωμωδία εἰς πράξιν μίαν

Ἀττικόν Μουσεῖον, Αθήνα

τμ. 2. ἐτ. Γ', τχ. 30, 1 Ἀπριλίου 1891, σ. 326-327, 330-332

Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηρῆς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τῆν 1 Ἀπριλίον 1881.

(Τῷ καλῷ φίλῳ Γεωργίῳ Α. Βελλιαρίτῃ).

Πρόσωπα

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ, ἐνεχυροδανειστής καὶ μεσίτης
ΑΣΠΑΣΙΑ, σύζυγός του
ΑΘΗΝΑ, ἀδελφὴ τῆς, γεροντοκόρη
ΤΖΩΡΤΖΗΣ, ὑπηρέτης τοῦ Ξεφτιλισμένου
ΚΑΡΟΥΤΗΣ, ἀρχαιοκάπηλος

Πρῶτοι διδάξαντες

Πέτρος Λαζαρίδης
Ἐλένη Κοτοπούλη
Σοφία Δημητρουλοπούλου
Εὐάγγελος Παντόπουλος
Χαράλ. Δημητρουλόπουλος

Ἡ σκηρὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Ὁ γραφεὶς τοῦ Ξεφτιλισμένου ἐν ἰσογαίῳ πα-
τοῦματι. Ἀλλοὺς θύρα εἰς τὸ βάθος. Ἐτέραι
δύο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, φέρουσαι εἰς ἰδιαίτερα
δομάτια. Παρὰ τὸ πρῶτον παρακλῆσιον καὶ δεξιὰ
γραφεῖον μετ' ἄλλων τῶν χειρωδῶν, ἀριστερὰ αὐτο-
θήκη μετὰ διαφόρων ἐνεχυρῶν. Καθίσματα διάφορα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ καθήμενος παρὰ τῷ γρα-
φεῖῳ του, ΤΖΩΡΤΖΗΣ εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν
ἐπιστολήν.

ΤΖΩΡΤΖ. Ἐνα γράμμα ἀπλήρωτο εφε-
ραν.

ΞΕΦΤΙΑ. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα χιλιαὶς φο-
ραὶς, ὅτι γράμματὰ ἀπλήρωτα δὲν δέχομαι;

ΤΖΩΡΤΖ. Τούπα νὰ τὸ πληρώσω, μὰ δὲν
ἤθελες ἂν πλῆν δὲν τὸ θές τοῦ λόγου σου
τὸ παίρνω γῶ.

ΞΕΦΤΙΑ. Ὅχι, νὰ μὴ το πάρης σὺ,
ἀλλὰ νὰ τὸ δώσης πίσω.

ΤΖΩΡΤΖ. Οὐ, οὐ, τώρα κι' ἄλλη μιὰ
φορὰ. Αὐτὸς ποῦ τῶφερε ἔχη μισὴ ὥρα
ποῦφυγε.

ΞΕΦΤΙΑ. (Μετὰ θυμοῦ) Δὸς μου τὸ δῶ.

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἐγχειρίζων τὴν ἐπιστολήν)
Ὅριστε.

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἀφοῦ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπι-
στολήν καὶ ἰδῃ τὴν ὑπογραφήν.) Βλακκ!

ΤΖΩΡΤΖ. Πάλι γῶ φταίω; Δὸς μου
τὸ νὰ τὸ δῶσω πίσω!

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄϊγα λόγια! (Ἀφοῦ ἀναγνώ-
σῃ ἐπιτροχάδην κατ' ἰδίαν τὴν ἐπιστολήν.)
Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται εἶναι παρὰ
πολύ! (Ἐγείρεται).

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἰδίᾳ) Οὐ, οὐ, ἄσχημα μαν-
τάτα! Καλὰ ποῦ δὲν τὸ κράτησα γῶ...
θᾶμουνα τώρα φουρισμένος!

ΞΕΦΤΙΑ. (τῷ Τζωρτζῇ) Ἄφησε τῆς
μουρμούρας σου, σὺ, καὶ πήγαινε νὰ βρῆς
τὴν κυρά σου νὰ τῆς πῆς νὰ ἔλθῃ εἰδῶ.

ΤΖΩΡΤΖ. Ἄν δὲν τὴν εὔρω, τί νὰ τῆς
πῶ;

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἀφηρημένος). Τότε πῆς τῆς
νὰ μὴ... (Συνερχόμενος) Πάντα βλακείαις
θὰ λές!... Ἐλα, γλήγορα, γκρεμίσου!

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἐξερχόμενος διὰ τῆς πρὸς
ἀριστερὰ θύρας.) Ἄν ἦταν πληρωμένο δὲν
θᾶκανε ἔτσι!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ, μόνος.

Εἶναι ὁ κακὸς μου δαίμων! Κύριος οἶδε
τί θὰ εἶπε πάλιν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν

καὶ ἐθύμωσε. Ἄ! μὰ τὸ πρᾶγμα πρέπει
νὰ λάβῃ πλέον ἓνα τέλος! Εἶναι ἡ γιλι-
οστή ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν μοῦ χαλᾶ! Τοῦ
διαβόλου τὸ γεροντοκόριτσο! Γιὰ τῆς ἀ-
μαρτίας μου εὔρεθ' ἔμπρός μου! Τί νὰ
κᾶμω μὲ αὐτὴν δὲν ξέρω! Ἔτσι μοῦ ἐρ-
χεται νᾶ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣ. (εἰσερχομένη διὰ τῆς πρὸς ἀ-
ριστερὰ θύρας.) Μὲ ἐζήτησες;

ΞΕΦΤΙΑ. Νοί, σὲ ἐζήτησα διὰ νὰ μὲ
ἰδῆς κατεστραμμένο, ἀφανισμένο καί...
ΑΣΠΑΣ. (Ἐντρομος) ὦ Θεέ μου! Μή-
πως πάλιν ἔχασες;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἐγώ, ὄχι.
ΑΣΠΑΣ. Ἀλλά;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄλλὰ ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ Ἀ-
θηνᾶ, ἔχασε..

ΑΣΠΑΣ. Ἐνοῶ. Ἡ μετοχαὶς θὰ ἐξέ-
πεςαι πλῆν!

ΞΕΦΤΙΑ. Ἡ μετοχαὶς ἔμειναν ἐκεῖ ποῦ
ἦσαν... Ἡ ἀδελφὴ σου μόνον ἐξέπεσε...
Ἐκκυτιάζη... ἔχασε τὰ μυαλά της, ἂν
ὑποτεθῇ ὅτι εἶχε ποτέ!

ΑΣΠΑΣ. Οὐφ! καυμένη καὶ σὺ πάντα
ὁ ἴδιος εἶσαι!

ΞΕΦΤΙΑ. Ὁ ἴδιος! Μὲ κατέστρεψε, σοῦ
λέγω, ὁ Μαρμάκουρας, ἡ Μαθουσαλαῖνα!

ΑΣΠΑΣ. Σῶπα, καλέ, μὴ σ' ἀκούσῃ κ'
ἔχομε πάλι φωνάζεις.

ΞΕΦΤΙΑ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον! Αὐτὴ
τὴ φορὰ τελείωσε! Πρέπει ἡ ὑπόθεσις νὰ
λάβῃ ἓνα τέλος!

ΑΣΠΑΣ. (Μελεγχίως) Μὰ, τί σοῦ ἔκαμε;

ΞΕΦΤΙΑ. Τί μοῦ ἔκαμε; (Ἐγχειρίζων
αὐτὴ τὴν ἐπιστολήν.) Ὅριστε, διάβασε
καὶ θὰ ἰδῆς.

ΑΣΠΑΣ. (Ἀναγνώσκουσα).
«Φίλτατε κύριε Ξεφτιλισμένε,

»Τὸ σχέδιόν σας ἦτο ἀτυχὲς ὅσον καὶ
»προσβλητικὸν δι' ἐμέ. Ἄν ἡ οἰκία, ἣν ὑ-
»πεσχέθητε νὰ μοὶ ὑποδείξητε πρὸς ἀγο-
»ράν, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ προκα-
»τακλυσμιαῖον ἐκείνου γύναιον, ὅπερ εἶχε
»τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἐκφράσῃ χθὲς ἐν
»τῇ οἰκίᾳ σας τὸν διακαῆ ἔρωτά του καὶ
»τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην του, ἐὰν τὸ
»ἐνυμφεύμην, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ

»σᾶς γνωρίσω, ὅτι περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίᾳ
»δὲν μοῦ κἀμνει ὡς λιαν ἐτοιμόμορφος.

Ὁ φίλος σας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΜΨΟΤΑΚΟΥΝΗΣ

Σχεδὸν δὲν ἠννόησα τίποτε.

ΞΕΦΤΙΑ. Δὲν ἠννόησες τίποτε;

ΑΣΠΑΣ. Ὅχι.

ΞΕΦΤΙΑ. Δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς. Ἴδου
περὶ τίνος πρόκειται: Εἶχα εἰπεῖ προχθὲς
εἰς τὸν κύριον Κομψοτακούνην νὰ ἔλθῃ
χθὲς διὰ τὸ σπῆτι ποῦ ζεύρεις...

ΑΣΠΑΣ. Καὶ λοιπὸν;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἦλθε χθὲς ὁ ἀνθροπος, ἀλλὰ
δυστυχῶς ἔλειπα καὶ εὔρε μόνον τὴν ἀδελ-
φή σου, τὴν προκομμένην, ἡ ὁποία κατὰ
τὴν συνήθειάν της, θὰ τὸν ἐξέλαβε διὰ κα-
νένα ὑποψήφιον μνηστῆρα καί. Κύριος οἶ-
δε, τί ἔρωτοκουβέντες θὰ τοῦ ἔκαμε, ποῦ
ἐνόμισεν ὁ δυστυχῆς, ὅτι τὸν προσεκάλεσα
νὰ ἐνυμφεῖται τὴν προκομμένην του!

ΑΣΠΑΣ. Σῶπα, καυμένη, καὶ σὺ!

ΞΕΦΤΙΑ. Τί νὰ σιωπήσω, ποῦ μοῦ ἐ-
χάλασε τὴν σπουδαιότερην δουλειᾶ! ποῦ
νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγ-
μῆ...

ΑΣΠΑΣ. Ποῦ μ' ἐπαίρνες, αἶ;

ΞΕΦΤΙΑ. Ὅχι, καθόλου!

ΑΣΠΑΣ. Ἀλλά;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἀλλὰ... Ποῦ σᾶς ἐπαίρνα!

Γιὰτί κι' αὐτὴν σ' ἔραξι μου τὴν ἔχω!

ΑΣΠΑΣ. (Προσβληθείσα). Πολὺ καλὰ,
κύριε! ... Καὶ τί θές νὰ τὴν κᾶμωμε
τώρα;

ΞΕΦΤΙΑ. Σεφορώσου με καὶ σὺ! Νά-
τα μας! Τί νὰ τὴν κᾶμωμε!

ΑΣΠΑΣ. (Ἐξερχομένη ἄθεν εἰσηλθε).
Φρόντισε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃς καὶ ἡσυχάσῃς!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ, μόνος κατόπι τζωρτζῆς

ΞΕΦΤΙΑ. Νὰ τὴν ὑπανδρεύσω! Εὐκο-
λον τὸ ἔχει πρᾶγμα! Τοῦ διαβόλου τῆς
γυναῖκες! Ἐγὼ δὲν τολμῶ οὔτε λόγον νὰ
κᾶμω, διότι κινδυνεύω νὰ θεωρηθῶ ὡς ἀρ-
χαιοκάπηλος κι' αὐτὴ μοῦ λείει...

(Ὁ Τζωρτζῆς φαίνεται ἀκρόωμενος
παρὰ τὴν θύραν).

Μὰ τί διάβολο νὰ κᾶμω; Διὰ τὴν τό-
χην μου εὔρεθ' αὐτὴ ἡ ἀρχαιοκάπηλος κοντά
μου! (Σκέπτεται). Νὰ τὴν ἐκλειδῶνα εἰ

κάνενα υπόγειο να μὴ τὴν ἐβλεπε κανεὶς...
 νὰ τὴν... Οὐρ! δὲν ἤξεύρω τί νὰ ἐπινοήσω!
 Καὶ τὰ τραβῶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν κυρία Ἀθηνᾶ!... Ἀπορῶ πῶς διάβολο δὲν εὐρέθη κανένας ἔφορος; ἀρχαιοστῆτων νὰ μοῦ τὴν ζητήσῃ! Ἀπορῶ πῶς οἱ ἀρχαιοκάπηλοι δὲν σπεύδουν ἀθροῖοι νὰ... Ἀλλὰ τί κάθομαι καὶ ψάλλω, ἐνῶ πρέπει νὰ εὐρῶ τὸ μέρος νὰ τὴν ξεκάνω... νὰ τὴν ξεφορτωθῶ ἀπὸ 'πάνω μου, διότι δὲν εἶναι προκοπὴ πλέον. Πρέπει, μὰ πῶς; Ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία. Νὰ τὴν... (Παρατηρήσας τὴν Τζωρτζῆν). Τί κάνεις, σύ, ἐκεῖ;

ΤΖΩΡΤΖ. (Προβαίῳ καὶ ἐγγειρίζων τῷ Ξεφυλισμένῳ θήκην τινά). Τὰ ριβόλθερα τοῦ κύρ λοχαγοῦ ἔφεραν.

ΞΕΦΤΙΑ. Δὸς μοῦ τα!

(Ὁ Τζωρτζῆς κινεῖται ὅπως ἐξέλεθη).

ΞΕΦΤΙΑ. Γιὰ ἀκουσε 'δῶ, θὰ ἔλθῃ κάποιος μετ' ὀλίγον· πῆ του νὰ μὲ περιμένῃ, θὰ ἐπιστρέψῃ ἄμέσως. (Λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν θήκην). Οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ ἐνεχυριάζουν τὰ ρεβόλθερ τους... ἄρα ἡ Εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη εἶνε ἐξησφαλισμένη! (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθου).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΖΩΡΤΖΗΣ, μόνος

Διάβολε! Διάβολε! Διάβολε! Ἄμ γι' αὐτὸ μ'παينوθαίνου χίλιοι δυῶ 'δῶ μέσα! Τώρα καταλαβαίνω τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει... Ἀχραιοκάπηλος, εἶναι ὁ ἀφεντικός μου! Ἄμ λέω κ' ἐγώ! Τόσοι καὶ τόσοι παράδες πῶς διάβολο βγαίνουνε... καὶ τελωνοφύλακας νὰ ἦταν, πάλιν τόσους δὲν ἄρχε! Κύριος οἶδε! πάλι πόσα θὰ ζητήσῃ γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ, γιατί' ἔχουν νὰ ποῦν πῶς εἶναι καλὴ ἀντίκα... Ἄ! δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμ ἔτσι αὐτὴ τῆ δουλειᾶ, πρέπει κατὶ νὰ βγάλωμ κ' ἐμεῖς... Ἔτσι κ' ἔτσι τώρα, καθὼς κατήντησεν ὁ κόσμος, ποῖος 'λίγο, ποῖος πολὺ, ὅλοι ἀχραιοκάπηλοι εἶναι... Δὲν περιάζει ἂν γίνω κ' ἐγώ! Τί θὰ εἶπῃ! Ἐδῶ κἂν καὶ κἂν εἶναι μπερδεμένοι σ' αὐταῖς τῆς παληοδουλειᾶς, κ' ἐγώ ἕνα δουλικό, ἕνας ἄνθρωπος παρὰ κλάσμα δηλαδὴ, ἂν πασαλειφτῶ 'λίγο, δὲν χαλάει ὁ κόσμος. Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ ταμπήσω κάμποσα, μ' αὐτὴ τὴν στενοχωρία ποῦχει τ' ἀφεντικό... Ἄκοῦς, ἀδερφέ, νὰ θέλῃ νὰ τὴν κλειδώσῃ 'ς τὸ υπόγειο καὶ νὰ μὴ φροντίξῃ νὰ τὴν πούλησῃ! Θὰ φοβᾶται, φαίνεται. Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸν βοηθῶσῃ αὐτὴ τῆ φορᾶ, γιατί, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὅζω ἀπ' ὅσα θὰ ταμπήσω, τὸν λυπάμαι τὸν κακομοῖρο νὰ βασανίζεται ἔτσι! Ὑστερα δὲν εἶναι καὶ καμμιά μεγάλη δουλειᾶ γιὰ μένα... μὰ καὶ δυῶ 'ς τὸν κύρ Καρούλη, τὸν γείτονα, κ' αὐτὸς τὰ καταφέρει... εἶναι τρομερός 'ς τὴν ἀχραιοκαπήλεια! Προχθὲς ἀκόμα πούλησε σ' ἕναν Ἑγγλέζο τὸ τουρνουρ τῆς Κλυταιπλύστρας! Ἐμπρὸς λοιπόν! Οὐτε λεπτὸ μὴ χάνομε! Καὶ τὰ λεπτὰ εἶναι χρήματα, καθὼς λέν' οἱ Ἑγγλέ-

ζοι! (Τρέχει ὅπως ἐξέλεθη ἀλλ' ἐπιστρέφει.) Ἐδῶ 'μπορεὶ κανεὶς νὰ πῆ 'κεῖνο πούλεγες προχθὲς τ' ἀφεντικό μου: Σ' τὴν Ἀθηνᾶ καὶ χέρι καούνη! (Τρέχει ὅπως ἐξέλεθη.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΤΖΩΡΤΖΗΣ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠΑΣ. (Ἦτις ἤκουσε τὰς τελευταίας τοῦ Τζωρτζῆ λέξεις.) Αἰ, αἰ, ἐσύ, ποῦ τρέχεις ἔτσι; Τί ἰμοιρομούριζες ἐκεῖ;

ΤΖΩΡΤΖ. Ἐγώ, κυρία μου, τίποτα!... Συλλογιόμουν μιά παροιμία πούχα ἀκούσει καί...!

ΑΣΠΑΣ. Ἄφησε τῆς ἀνοησίας σου καὶ πέ μου τί ἔλεγες διὰ τὴν Ἀθηνᾶ;

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἰδίᾳ) Θᾶναι κ' αὐτὴ ἀνακατεμένη 'ς τὴν πούλησι, φαίνεται! (Μεγαλοφώνως) Ἔννοια σου, κυρία μου, μὴ φοβᾶσαι καὶ γὼ δὲν λέω τίποτα.

ΑΣΠΑΣ. Ἀπ' ἐναντίας, νὰ πῆς θέλω.

ΤΖΩΡΤΖ. Μὰ, κυρία μου... ἔξερεις... τέτοια πράγματα...

ΑΣΠΑΣ. Ἐγὼ τὰ 'ξεύρω ὅλα... μὴ φοβᾶσαι...

ΤΖΩΡΤΖ. Ἄ! μπᾶ! Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ! Ὁ ἀφεντὴς σάμπως νὰ φοβᾶται 'λίγο... Μὰ ἔννοια σου, κ' ἐγώ, εἶμαι ἐδῶ!...

ΑΣΠΑΣ. (Ἰδίᾳ) Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο κατὶ τρέχει. (Υψηλοφώνως) Δὲν σ' ἔννοῶ καθόλου.

ΤΖΩΡΤΖ. Νὰ! ἀποφάσισε ποῦ λὲς, κυρία, νὰ τὴν ξεκάνῃ, καὶ νὰ σοῦ πῶ, εἶναι τὸ καλλίτερο ποῦ 'μπορεὶ νὰ γίνῃ, γιατί...!

ΑΣΠΑΣ. (Ἐντρομος) Νὰ τὴν ξεκάνῃ; Ποιᾶ;

ΤΖΩΡΤΖ. Αἰ! τώρα δὲν ἔξερεις τοῦ λόγου σου!...

ΑΣΠΑΣ. (Πεσοβισμένη) Ὅχι!

ΤΖΩΡΤΖ. Τὴν αὐτὴν ντέ... τὴν...

ΑΣΠΑΣ. (Ἀδμονοῦσα) Μὰ ἐπὶ τέλους!...

ΤΖΩΡΤΖ. Καλὴ τὴν... τὴν ἀντίκα!...

ΑΣΠΑΣ. Ποιᾶ ἀντίκα; Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἰδίᾳ) Θᾶχουν πολλαῖς, φαίνεται. (Μυστηριωδῶς πρὸς τὴν Ἀσπασίαν). Τὴν Ἀθηνᾶ!

ΑΣΠΑΣ. (Ἐντρομος) Τὴν Ἀθηνᾶ; Τί λέγεις, ζῶν;

ΤΖΩΡ. Μὰ τὸ Θεό, κυρία μου, δὲν σὲ γελᾶω... Ἄν τὸ κἄνης πάλι τοῦ λόγου σου ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ τὸ μαρτυρῶσῃ, ἔννοια σου κ' ἀπὸ μένα δὲν βγένει οὔτε τσιμουδιά, ἐγὼ μάλιστα θὰ κάνω τὸ μέρος μου κατὰ πῶς πρέπει.

(Ἡ Ἀσπασία μένει σὺννεος.)

Ἄμ; δὲν ὑποφέρεται, λέει, πειᾶ! Πάει νὰ τὸν καταστρέψῃ, κ' ἔτσι... Μάλιστα πρῶτα σκέφθηκε νὰ τὴν κλεισθῇ 'ς τὸ υπόγειο...

ΑΣΠΑΣ. (Ἰδίᾳ) ὦ! τὸ τέρας!

ΤΖΩΡ. Μὰ ὕστερα, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ξεκάνῃ, κ' αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο, γιατί...!

ΑΣΠΑΣ. Πῶς!

ΤΖΩΡ. Ἄμ! βάσανο εἶναι νὰ τὴν ἔχει κἂνεὶς σπῆτί του!

ΑΣΠΑΣ. Σιωπά, ἄθλιε!

ΤΖΩΡΤΖ. Βλέπω, κυρία μου, πῶς ἔχεις ὑποψίας 'ς ἐμένα... δὲν με ἔξερεις καλά... Ἐγὼ δὲν θὰ πῶ τίποτα, μάλιστα θὰ τὸν βοηθῶσῃ τὸν ἀφεντὴν νὰ τῆ ξεκάνῃ, χωρὶς νὰ πάρῃ κανένας μυροῦδιᾶ!

ΑΣΠΑΣ. (Στενάζουσα) Ἄχ! Θεέ μου!

ΤΖΩΡΤΖ. Ἄφησε σ' ἐμένα, κυρία, τὴν ὑπόθεσι κ' ἔννοια σου... Ἐγὼ εἶμαι ἐπιτήδειος σὲ τέτοια πράγματα, δὲν εἶναι δὰ καὶ μεγάλη δουλειᾶ, τὸ βράδυ μετ' τὸ σκοτάδι, μιά κ' ἔξω!

ΑΣΠΑΣ. (Ἐκτὸς ἑαυτῆς) Ἐτρελλάθης;

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἰδίᾳ) Ὁ λόγος εἶναι νὰ μὴν ὠφελῆθῶ κ' ἐγὼ τίποτα! (Υψηλοφώνως)

Ὅχι, κυρία μου, δὲν ἐτρελλάθηκα· τᾶχω μάλιστα πολὺ σωστά, καὶ σὺν τιμὸς δούλος ποῦ εἶμαι, θέλω νὰ βοηθῶσῃ σὲ ὅλα τὸν ἀφεντὴ μου... Κι' ἂν μᾶς πιάσανε, μᾶς πιάσανε!... ὦ! διάβολε! γιὰ μιά παληοαντίκα νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι! Νάτα!

ΑΣΠΑΣ. Ἄγῃ τὰ λόγια σου, παρακαλῶ!

ΤΖΩΡΤΖ. Ἄ! τώρα μάλιστα! Πές μου πῶς θὲς νὰ σιωπήσῃ κ' ἐγὼ 'ξέρω.

ΑΣΠΑΣ. Νὰ ξεκουμπισθῆς ἀπὸ 'δῶ γλήγορα!

ΤΖΩΡΤΖ. (Ἰδίᾳ) Τῆς κακοφάνῃ, φαίνεται, πῶς ἔξέρω ὅλα τὰ πάντα!

ΑΣΠΑΣ. Τί μοιρομυρίζεις ἐκεῖ; Μὴ τυχὸν μᾶς θύμισες;

ΤΖΩΡΤΖ. Ἐγὼ; τίποτα, φύγω. (Ἰδίᾳ)

Τρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύρ Καρούλη. (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθου.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ μόνη.

Ἀνήκουστον! Πρωτάκουστον! Νὰ τεκταινεταὶ δολοφονία κῆρξ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ! ὦ! οἱ ἄνδρες! Οἱ ἄνδρες! Καὶ τί δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ μετέλθου!... Δολοφόνοι!... ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου!... Ἄ! ὄχι! Θὰ τὸν ἐμποδίσω! Θὰ ματαιώσω ὅλα τὰ σχέδιά του καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, θὰ τὸν καταγγείλω. Ναι, ναι! Θὰ τὸν καταγγείλω!... ὦ! τίς νὰ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ σύζυγός μου θά... Ἄ! φρίττω καὶ νὰ τὸ συλλογίζομαι! Κακοῦργος! Δολοφόνος! ὦ! (Πίπτει ἐπὶ τινος καθίσματος.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ καὶ ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ

ΞΕΦΤΙΑ. (Εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθου καὶ κρατῶν διὰ μὲν τῆς μῖας χειρὸς ἕν περιστροφον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὴν θήκην χωρὶς νὰ ἰδῇ τὴν σύζυγόν του.) Διὰ τριάντα δραχμᾶς δὲν εἶναι ἄσχημα.

ΑΣΠΑΣ. (Ἐγερμένη ἀποτόμως) Φθάνε! Φθάνε, κακοῦρη!

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἐντρομος) Αἰ;!

ΑΣΠΑΣ. Τὰ ἔμαθα!

ΞΕΦΤΙΑ. Ποιᾶ;

ΑΣΠΑΣ. Τὰ ἔμαθα, σοῦ λέγω, ὅλα, ἄνανδρε!

ΞΕΦΤΙΑ. Μὰ τί διάβολο σ' ἔπιασε;

ΑΣΠΑΣ. Ἰδέτε τὸ λυμν! Δὲν ἤξεύρει τίποτε!

ΞΕΦΤΙΑ. Πῶς δὲν ἔξέρω! Ἐξέρω καὶ πα-

ραξέρω ! Ξέρω πῶς εἶσαι τρελλή !

ΑΣΠΑΣ. Ναί, εἶμαι τρελλή, ἀλλὰ γνωρίζω τοὺς σκοπούς σου, γνωρίζω τι σκοπεύεις νὰ πράξης καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάμης οὔτε βῆμα. Οὔτε βῆμα, ἤκουσες ;

ΞΕΦΤΙΑ. ὦ δυστυχία ! Ἄλλη θεοπάλαια ἔφευγες !

ΑΣΠΑΣ. Θεοπάλαια ! Τρελλή !... Λέγε, κακοῦργε ! Ἄλλ' ἐγώ, ὄχι !... Δὲν θὰ λάβω καθόλου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶσαι σύζυγός μου.

ΞΕΦΤΙΑ. (Ζητῶν τὸν Τζωρτζήν.) Ἐκεῖνο πάλιν τὸ κούτσουρο τί ἐγένετο ;

ΑΣΠΑΣ. Καὶ μὲ κούτσουρο, αἶ ; Δὲν σὲ φθάνει τὸ βέβηλος ; Ἄ ! οὔτε σκυλί νὰ ἦτο ! (Πλησιάζουσα πρὸς τὸν οὐκρινόν της) Μπόγια !...

ΞΕΦΤΙΑ. Δυστυχία μου ! Δὲν μὲ ἐφθάνεν ἡ μιὰ, ἔχομε κι' ἄλλη τώρα !

ΑΣΠΑΣ. Τί κ' ἐμένα ; Ἄ ! μ' αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ !

ΞΕΦΤΙΑ. Κυρία !...

ΑΣΠΑΣ. (Ἀπομακρυνομένη). Μὴ ! μὴ ! Θὰ φωνάξω !

ΞΕΦΤΙΑ. Γυναίκα !...

ΑΣΠΑΣ. (Ὡς ἄνω.) Θὰ φωνάξω, σοῦ λέω !

ΞΕΦΤΙΑ. Μπα ! ποῦ νὰ σκάσης ἐπὶ τέλους ! Γυναίκα, ἔλα 'ς τὸν νοῦν σου !

ΑΣΠΑΣ. Ὅχι ! Δὲν ἔρχομαι.

ΞΕΦΤΙΑ. (Καλῶν) Τζωρτζή ! Τζωρτζή !

ΑΣΠΑΣ. (Περιφρονητικῶς) Δειλέ ! Ἄνανδρε ! Δύω κατὰ μιὰς !

ΞΕΦΤΙΑ. Γυναίκα, μοῦ παραφορτώθης !

ΑΣΠΑΣ. Τώρα βλέπεις ! (Ἐξεργαμένη διὰ τῆς πρὸς ἀριστερὰ θύρας.) Θὰ λάβω ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα !

ΞΕΦΤΙΑ. Πήγαινε 'ς τὸ διάβολο !

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΞΕΦΤΙΑΙΣΜΕΝΟΣ μόνος· κατόπιν ΤΖΩΡΤΖΗΣ καὶ ΚΑΡΟΥΛΗΣ

ΞΕΦΤΙΑ. Κατὰρα ! Αὐξάνονται καὶ πληθύνονται οἱ τρελλοὶ 'ς τὸ σπῆτι μου ! Πλούσια τὰ ἐλέη σου ! Φοβοῦμαι μήπως πάθω κ' ἐγώ, κ' ὕστερα ἀλλοίμονον ! Θεὸς φυλάξοι !

(Βαίνει καὶ κάθεται παρὰ τῷ γραφείῳ του. Εὐθὺς ἀμέσως φαίνονται εἰς τὴν θύραν ὁ Τζωρτζῆς καὶ ὁ Καρούλης εἰς δὴν ὁ πρῶτος δεικνύει διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Ξεφτιλισμένον.)

ΤΖΩΡΤΖΗΣ. (Τῷ Καρούλῳ) Νάτος ! Πηγαίνετε καὶ σὰς περιμένω ἔξω. (Ἀναχωρεῖ).

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. (Προχωρῶν καὶ χαιρετῶν) Φίλιπτε κύριε Ξεφτιλισμένε...

ΞΕΦΤΙΑ. ὦ ! Τὸν κύριον Καρούλην...

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Μήπως σὰς ἐνοχλῶ ;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ ! μπᾶ, ὄχι. (Ἰδίᾳ) Ἦρε κι' αὐτὸς τὴν ὥρα νᾶρθη. (Ἰψηλοφ.) Καθῆστε. (Δεικνύει αὐτῷ κάθισμα.)

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Εὐχαριστῶ. (Κάθεται) Ἄν ἔχετε ἐργασίαν, περῶ ἄλλοτε, ἂν καὶ ἡ ὑπόθεσις διὰ τὴν ὁποίαν ἔρχομαι εἶναι ἐπείγουσα.

ΞΕΦΤΙΑ. Εἶμαι ὅπως εἰς τὴν διαθέσιν σας.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Εὐχαριστῶ. Ἡ ὑπόθεσις περὶ ἧς πρόκειται εἶναι σοβαρά.

ΞΕΦΤΙΑ. Σὰς ἀκούω.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ὅσακις, φίλε μου, μοὶ ἐδόθη περίστασις, ἔσπευσα πάντοτε νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς ὅσους γνωρίζω καὶ δὲν γνωρίζω.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἡ καλωσύνη σας ! (Ἰδίᾳ) Ρῦσον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἦλθεν ἤδη καὶ ἡ σειρά σας.

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἐκκληκτος.) Ἡ σειρά μου ;

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Μάλιστα. Ἐμαθα τὴν στενοχωρίαν σας ἡ ὁποία...

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληττόμενος.) Τὴν στενοχωρίαν μου ; Δὲν σὰς ἐννοῶ.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Θὰ μὲ ἐννοήσητε. (Ἰδίᾳ) Καλὸν εἶναι νὰ ἔλθω ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον. (Μυστηριωδῶς πρὸς τὸν Ξεφτιλισμένον.) Διὰ τὴν Ἄθηνα πρόκειται.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἐκπληττεύσθε ;

ΞΕΦΤΙΑ. Μά...

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Μείνατε ἡσυχος. Θὰ πείσῃ σὲ χεῖρα καθὼς πρέπει.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄστειεύσθε ;

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Καθόλου, φίλε μου, καθόλου.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ ! μὰ δὲν ζητῶ καλλίτερον.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Λαμπρά.

ΞΕΦΤΙΑ. (Μειδιῶν) Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ θάρρος νά...

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Δὲν μαντεύεσθε ;

ΞΕΦΤΙΑ. Νὰ μαντεύσω ; Ἀδύνατον ! (Ἰδίᾳ) Κανένας φαρμακωμένος γιὰ πανδρεῖα θὰ εἶναι χωρὶς ἄλλο !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Τότε θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς τὸν παρουσιάσω.

ΞΕΦΤΙΑ. Εὐχαριστῶς, ὅποτεν θέλετε.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἀμέσως τώρα. (Ἐγερόμενος.) Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἂν δὲν μ' εὐρίσκετε ἀκατάλληλον.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἀκατάλληλον ; Καλὲ τί λέτε ! Ἡ Θεοὶ πρόνοια σὰς στέλλει.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. (Ἰδίᾳ) Μᾶλλον ὁ Τζωρτζῆς !

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἰδίᾳ) Ὁ κακομοῖρης, δὲν θὰ ἔχη, φαίνεται, ἰδέαν τοῦ πράγματος !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐγεμύθειαν μείνατε ἡσυχος.

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἀπορῶν) Τὴν ἐγεμύθειαν ;

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Βέβαια.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ ! ἐμένα δὲν μὲ πειράζει καθόλου. (Ἰδίᾳ) Ἀλλόκοτος ἰδέα αὐτὴ πάλι ! Μὰ νὰ σοῦ πῶ, ἔχει καὶ δικαίον !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Δὲν σὰς πειράζει ; (Ἰδίᾳ) Θὰ θέλη, φαίνεται, νὰ μὲ ἀρμέξῃ γιὰ καλὰ !

ΞΕΦΤΙΑ. Βεβαίως ὄχι. Ἄν πάλιν, σεῖς, θέλετε νὰ κρατήσετε τὸ πρᾶγμα μυστικόν, τὸ κρατῶ κ' ἐγώ.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Μὰ βέβαια, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ.

ΞΕΦΤΙΑ. Σύμφωνος.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Καὶ δὲν μοὶ λέτε, σὰς παρακαλῶ, εἶναι ἀδελφός ;

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἰδίᾳ) Τί εἶδους ἐρώτησις εἶναι αὐτὴ πάλι ; (Ἰψηλοφ.) Ὡς πρὸς αὐτὸ,

σὰς ἐγγυῶμαι... ὁ χρόνος δὲν ἐπέδρασε καθόλου ἐπ' αὐτῆς.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Περὶφημα ! Καὶ πῶς διεσώθη ;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἡ καλὴ διατήρησις, φίλε μου.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Περιέργον ! Ὅσας ἔχω ἰδεῖ μὲχρι τοῦδε, σχεδὸν ὅλαι ἦσαν ἠκρωτηριασμένοι.

ΞΕΦΤΙΑ. (Ἐκκληκτος) ἠκρωτηριασμένοι ;

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Μάλιστα, εἰς τὴν μίαν ἔλειπε τὸ ἓνα, εἰς τὴν ἄλλην ἔλειπε τὸ ἄλλο....

ΞΕΦΤΙΑ. Καλὲ τί λέτε !

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Σὰς βεβαίῳ. Ἐν τούτοις, εὐρεθησαν κατὰ Ἐγγλέζοι καὶ τῆς πῆραν.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄς εἶν' καλὰ οἱ ἄνθρωποι ! Ψυχικὸ ἔκαμαν.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Καιρὸς νομιζῶ νὰ ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ λεπτότερον ζήτημα.

ΞΕΦΤΙΑ. Τὸ ποῖον ;

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Διάβολο ! Τὴν τιμὴν.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ ! Ἄ ! φίλε μου, θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς παρατηρήσω, ὅτι ἡ τιμιότης εἶναι τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν τῆς οἰκογενείας μου.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Δὲν ἀμφιβέλλω.

ΞΕΦΤΙΑ. Ἐν τούτοις, ἡ ἐρώτησις σας..

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἡ ἐρώτησις μου παρεξηγήθη ὅπως διόλου... Λέγων τιμὴν, ἠνόουν τὴν ὕλικὴν τοιζύτην... τοῦτέστι τὴν... τὴν...

ΞΕΦΤΙΑ. Ἄ ! Ἄ ! Τὴν... τὴν προῖκα, θέλετε νὰ εἰπῆτε.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ὅπως θέλετε ὀνομάσατέ τὴν, μοὺ εἶναι ἀδιάφορον.

ΞΕΦΤΙΑ. Τί νὰ σὰς πῶ, φίλε μου, μεγάλα πράγματα δὲν ἔχει.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. (Ἰδίᾳ) Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! (Γεγωννία) Καὶ ὡς πόσα ἄνω κάτω ;

ΞΕΦΤΙΑ. (Κατ' ἰδίαν) Κανένας παραδόπιστος θὰ εἶναι, ἀφεύτως ! Ἄμ ! βέβαια, νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ μιὰ... (Γεγωννία) Ὅπως εἰκοσι χιλιάδες φράγκα.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Οὔτε πολλά, οὔτε λίγα. Καὶ δὲν μοὶ λέτε, τὴν ἔχετε πρὸ πολλοῦ καιροῦ ;

ΞΕΦΤΙΑ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ γάμουμου.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ γάμουσας ;

ΞΕΦΤΙΑ. Μάλιστα.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Καὶ πῶς δὲν τὴν ἐδώσατε ἔκτοτε ;

ΞΕΦΤΙΑ. Δὲν εὐρέθη τὸ κατάλληλον πρόσωπον ἢ μᾶλλον δὲν ἐπαρουσιάσθη, καθότι, βλέπετε, ὀλίγοι εἶναι οἱ ἔχοντες κλίσην πρὸς τὰς ἀρχαιότητας, οὕτως εἰπεῖν, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμὸν σας...

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἄ ! μπᾶ ! Τούναντιον, φίλε μου. Αὐτὸ μὲ τιμᾶ, καθότι δι' αὐτῶν γνωρίζεις τις περισσότερον, ὡς λέγουσι, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον.

ΞΕΦΤΙΑ. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Ἄ ! βέβαια... Καὶ πότε, σὰς παρακλῶ, ἤμπορῶ νὰ τὴν ἴδω ; Τὴν ἔχετε πρόχειρον ;

ΞΕΦΤΙΑ. Ὅποτεν θέλετε... Καὶ σήμερον, ἂν εὐκαιρεῖτε.

ΚΑΡΟΥΛΑΣ. Αἶ, τώρα ποῦ εἶμαι ἰδῶ.

ΞΕΦΤΙΑ. Εὐχαριστῶς. Περιμένετε ὅλοι-

γον. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΚΑΡΟΥΛΗΣ μόνος, ἔξετάζων τὰ περιστροφὰ τὰ ὅποια ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του ὁ Σεφτισμένος.

Ἡ δουλειά, μοῦ φαίνεται, ὀλίγον ἔμπερ-
δεμένη. Νὰ ἐνδώσῃ τόσον εὐκόλως καὶ
εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν, δὲν εἶναι καλὴ
δουλειά. Ἐνα ἀγαλμα, καλόν, τῆς Ἀθηναί-
κωστίζει πολλὰ, καὶ αὐτὸς μόλις εἰκοσι χι-
λιάδας δραχμὰς ἐζήτησε... Τί νὰ ὑποθέ-
σω κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. (Ἡ Ἀσπασία φαίνε-
ται εἰς τὴν θύραν τῶν βάθου). Ὅπως
ὅμως καὶ ἂν ἔγῃ τὸ πρᾶγμα, αὐτὸς θέλει
νὰ τὴν ξεκάνῃ κ' ἐγὼ θὰ τὸν βοηθῶ.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΚΑΡΟΥΛΗΣ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ

ΑΣΠ. (Φορεὶ πῖλον. Προχωροῦσα μα-
ριώδης). Ὅχι, δὲν θὰ τὴν ξεκάνετε, κύ-
ριοι! Ἐχετε, σεις, ρεβόλβερ μὰ ἔχω κ' ἐγώ!
(Ἐξέρχεται περιστροφόν.)

ΚΑΡΟΥΛ. (Ἐκπληκτός) Κυρία!

ΑΣΠ. Ἀνεκαλύφθητε, ἄθλιοι! Ἡ Ἀ-
στυνομία ὅσον οὕτω θὰ εἶναι ἐδῶ.

ΚΑΡΟΥΛ. Πρὸς Θεοῦ, Κυρία!...

ΑΣΠ. Εἶναι αἰμά μου, ἀκοῦτε, αἰμά
μου, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτέ καὶ δι' οἰον-
δήποτε λόγον...

ΚΑΡΟΥΛ. (Ἰδία) Προικὰ τῆς θὰ εἶναι
φαίνεται. (Ἰψηλόφ.) Ὁ σύζυγός σας, κυ-
ρία μου...

ΑΣΠ. Ὁ Σύζυγός μου, ναί, ὁ ἄθλιος..
Ἄλλὰ, σεις κυρίες, τί συμφέρον ἔχετε;

ΚΑΡΟΥΛ. Ἐγώ;

ΑΣΠ. Ναί, σεις.

ΚΑΡΟΥΛ. Χρηματικόν, κυρία μου... Αὐ-
τὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμα μου.

ΑΣΠΑΣ. (Ἐκπληκτός) Τὸ ἐπάγγελμα
σας; Ὁραῖον ἐπάγγελμα ἔχετε! Ἄλλ'
αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἀποπειρά σας,
μάθετέ το... Ἐντὸς ὀλίγου ἡ δικαιοσύνη..

ΚΑΡΟΥΛ. Μὰ δὲν συλλογίζεσθε τὸν σύζυ-
γόν σας;

ΑΣΠΑΣ. Καθόλου! Δὲν θέλω σύζυγον
δολοφόνον!

ΚΑΡΟΥΛ. Δολοφόνον!;

ΑΣΠ. Ναί, μάλιστα! ἢ μήπως κάμνε-
τε πῶς δὲν ἤξεύρετε τίποτε;

ΚΑΡΟΥΛ. Ἐγὼ πράγματι δὲν ἤξεύρω
τίποτε καὶ ἐπιτρέψατέ μου νά...

ΑΣΠΑΣ. Κάτω τὸ προσωπεῖον, κύριε συν-
ένοχε!...

ΚΑΡΟΥΛ. Συνένοχος ἐγώ;

ΑΣΠΑΣ. Ναί, σεις. Καὶ ἀπόδειξις εἶναι
τὸ ρεβόλβερ ποῦ κρατεῖτε...

ΚΑΡΟΥΛ. (Καθ' ἑαυτόν.) Χωρὶς ἄλλο
τρελλὴ εἶναι! (Γεγωννία) Κυρία μου, δὲν
σὰς ἔννοω.

ΑΣΠΑΣ. Δὲν μὲ ἔννοεῖτε, αἱ;

ΚΑΡΟΥΛ. Ὅχι! Καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι
φεύγω. (Κινεῖται ὅπως ἀναχωρήσῃ).

ΑΣΠΑΣ. (Παρεμβαίνουσα μεταξὺ τοῦ Γα-
ρούλη καὶ τῆς θύρας τοῦ βάθου.) Πῶ-
ὄτε βῆμα δὲν θὰ κάμετε! (Τὸν κρατεῖ

ἀπὸ τῆς χειρός. Ταυτοχρόνως ἐκ τῆς πρὸς
τὰ δεξιὰ θύρας εἰσέρχονται ὁ Σεφτισμένος
μετὰ τῆς Ἀθηναίς.)

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΑΘΗΝΑ, ΣΕΦΤΙΣΜΕΝΟΣ
καὶ οἱ πρόλαβόντες.

ΑΘΗΝΑ (Βλέπουσα ὅτι ἡ Ἀσπασία κρα-
τεῖ τὸν Καρούλην). Ἄ! Ἄ! δὲν τὰ θέλω
γὼ αὐτὰ! Γάμοι διὰ τῆς βίας δὲν μ' ἀ-
ρέσουν... Ἄν θέλῃ μετὰ το καλὸ, καλὰ,
ἄλλοιως...

ΣΕΦΤΙΑ. Καλὴ τί συμβαίνει ἐδῶ;

ΚΑΡΟΥΛ. Βρὲ ἀδερφέ, ἡ γυναικὰ σου δὲν
εἶναι 'ς τὰ καλὰ τῆς.

ΑΘΗΝΑ (Τῇ Ἀσπασίᾳ). Ἄφησε τὸν κύ-
ριον, Ἀσπασία. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν
βιάζῃς. (Καθ' ἑαυτήν) Ἄχ! τί εὐμορφος
ποῦ εἶναι! Μὰ πάλι νὰ τὸν πάρω διὰ τῆς
βίας, ἔμορφε νὰ μὴ ἀκυρώσῃ τὸν γά-
μο καὶ μείνω ζωντοχόρα σὲ τέτοια ἡλικία!
(Τῇ Ἀσπασίᾳ). Μὰ Ἀσπασία, μὴ τὸν
στενοχωρεῖς τὸν κύριον... δὲν θέλω!

ΑΣΠ. (Τῇ Ἀθηναίᾳ). Ἄ! δυστυχῆ, σὺ
εἶσαι τὸ θῦμα καὶ θέλεις νὰ τὸν ὑπερασπι-
σθῆς!

ΑΘΗΝΑ. Δὲν εἶμαι, μήτε ἡ πρώτη μήτε
ἡ τελευταία. Αὐτὰ ἔχει ὁ γάμος!

ΚΑΡΟΥΛ. (Ὅστις καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω
διάστημα προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῆς
Ἀσπασίας). Μὰ φρενοκομεῖον εἶναι ἐδῶ
μέσα! (Ἀποσπᾶται τῶν χειρῶν τῆς Ἀσπα-
σίας).

ΑΣΠΑΣ. (Τῇ Ἀθηναίᾳ) Ἀπὸ 'δῶ, Ἀθη-
ναί, ἀπὸ 'δῶ. Κρύψου!

ΑΘΗΝΑ (Ἀποκρίσασα). Ἐννοια σου, καὶ
δὲν τοὺς φοβοῦμαι γὼ τοὺς ἄνδρας!

ΣΕΦΤΙΑ. (Ἰδία) Φυσικά! οἱ ἄνδρες πρέ-
πει νὰ φοβοῦνται ἄσεν!

(Ὁ Καρούλης θέλει νὰ φύγῃ)

ΣΕΦΤΙΑ. Τώρα φεύγεις καὶ σὺ, χριστια-
νὲ, στάσου λίγο.

ΚΑΡΟΥΛ. Τί νὰ σταθῶ, ἀδελφέ, ποῦ θὰ
μὲ πάρουν καὶ μενα γὰς τρελλόν!

ΑΣΠΑΣ. Νομίζετε ὅτι θὰ διαφύγετε δι'
αὐτοῦ τοῦ τρόπου. Ἐννοια σας καὶ ἡ δι-
καιοσύνη ἔβαλλε πλέον γνῶσι. Ὅλοι τὸν
τρελλόν προσποιοῦνται μὰ...

ΚΑΡΟΥΛ. Μόνον τοῦ λόγου σου, κυρία
μου, δὲν τὸν προσποιεῖσαι, εἶσαι πραγμα-
τικὴ τρελλή.

ΑΘΗΝΑ. (Καθ' ἑαυτήν.) Τί αὐθάδης ποῦ
εἶναι! Ἀλλὰ δὲν πειράζει, σὰν τὸν πάρω
γὼ τὸν διορθῶ!

ΣΕΦΤΙΑ. (Τῷ Καρούλῳ). Φίλε μου, ἔχεις
δίκαιον, μὰ ἄκουσε καὶ μένα.

ΚΑΡΟΥΛ. Δὲν ἀκούω τίποτα, ἡ τρελλα
εἶναι κολλητικὴ, καὶ δυστυχῶς δὲν εἶμαι
ἔμπολισμένος!

ΣΕΦΤΙΑ. Πολὺ σωστά, μὰ κύτταξε 'δῶ.
(Δεικνύων αὐτῷ τὴν Ἀθηναίαν.) Ἡ περὶ ἧς
ὁ λόγος. (Τῇ Ἀσπασίᾳ). Τραβῆξου σὺ ἀπὸ
κεῖ.

ΚΑΡΟΥΛ. Δηλαδῆ;

ΑΣΠ. (Τῇ Ἀθηναίᾳ ἧτις θέλει νὰ προ-
χωρήσῃ). Καλὲ, φεύγ' ἀπὸ κεῖ, Ἀθηναί!

ΑΘΗΝΑ (Τῇ Ἀσπασίᾳ). Ἐλα ντὲ καὶ
σὺ, ποῦ δὲν θὲς νὰ μὲ ἰδῆς ἀποματαστη-
μένη. Ζηλιάρη! (Τῷ Καρούλῳ). Καλὲ κύ-
ριε, εἶμαι ἡ υνηστὴ σας.

ΚΑΡΟΥΛ. Ἡ μνηστὴ μου! (Σταυροκο-
ποῦμενος). Μνήσθητί μου, Κύριε! Ἄλλη
τρελλή!

ΣΕΦΤΙΑ. Μὰ, φίλε μου, ἐλησμόνησες;..

ΚΑΡΟΥΛ. Τί; Μήπως καὶ τοῦ λόγου
σου... Ὁ Θεὸς μου! Ἄν δὲν τὰ χάσω σή-
μερα, δὲν θὰ τὰ χάσω ποτέ!..

ΑΘΗΝΑ. Καλὲ κουνηθῆτε ἀπὸ τὸν τόπον
σας!

ΚΑΡΟΥΛ. (Τῇ Ἀθηναίᾳ). Ἐφορτώσου με
καὶ σὺ ἀπὸ 'δῶ!

ΑΘΗΝΑ. Καλὲ κύριε, εἶμαι ἐκείνη τῆς ὀ-
ποίας ἐζητήσατε τὴν χεῖρα πρὸ ὀλίγου.

ΚΑΡΟΥΛ. Αἶντε 'ς τὸ καλὸ, κυρά μου,
νᾶχῃς καλὴ ψυχὴ!

ΑΘΗΝΑ. Ἄ! μὰ εἶσαι παρὰ πολὺ αὐθά-
δης. Τὸ ξέρεις ἢ ὄχι;

ΣΕΦΤΙΑ. (Τῇ Ἀθηναίᾳ, ὀργισμένος). Πή-
γαινε λοιπὸν 'ς τὸν διὰβολο!... Πάντα
χαλᾶς τῆς δουλειᾶς μου! (Τῷ Καρούλῳ)
Γιὰ πέ μου, φίλε μου, νὰ μὲ περιπαίξῃς
ἄλλες ἐδῶ ἡ...

ΚΑΡΟΥΛ. Δὲν σ' ἔννοω καθόλου.

ΑΣΠ. (Κατ' ἴδιαν). Κάμουν τὸν ἀγνώ-
ριστον οἱ δῆμοι!

ΣΕΦΤΙΑ. (Τῷ Καρούλῳ). Δὲν μοῦ ἐζήτη-
σες πρὸ ὀλίγου τὴν γυναικαδέλφην μου;

ΚΑΡΟΥΛ. Τὴν γυναικαδέλφην σου; Ἐγώ!;

ΣΕΦΤΙΑ. Πρόσεξε καλὰ!

ΚΑΡΟΥΛ. Τί νὰ προσέξω, φίλε μου...
ποῦ ἐδῶ μέσα εἶσθε ὅλοι θεοπάλαβοι!

ΣΕΦΤΙΑ. Ἄ! μ' αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ!
(Ὁρᾷ κατὰ τοῦ Καρούλη, ὅτε εἰσέρ-
χεται τρέχων ὁ Τζωρτζής).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΤΖΩΡΤΖΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΤΖΩΡΤΖ. Σταθῆτε γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!
Ἄχ! ἀφεντικὰ μου, ἀρχηστὴ μου καὶ δό-
στε μου ὅσαις βαστᾷ ἡ ψυχὴ σας! Το κε-
φάλι τὸ δικό μου θέλει σπᾶσιμο... Ἐλάτε,
μὴ καθόστε, δόστε μου ἀλύπητα... ἢ καλ-
λίτερα λυπηθῆτέ με, τὸν φτωχὸ, καὶ συγ-
χωρᾶτέ με καὶ ὁ Θεὸς σχωρῆσει σας!

(Πάντες μίγνουν ἐκατατικοί.)

ΚΑΡΟΥΛ. Ἄλλος πάλιν τοῦτος! Μπρέ,
μὴ κατὰ λάθος μπῆκα σὲ κανένα φρενο-
κομεῖον!

ΣΕΦΤΙΑ. Βρὲ, τί ψάλλεις, σὺ, αὐτοῦ;
ΤΖΩΡΤΖ. Ἄχ! ἀφεντικὸ μου, ἐγὼ εἶμαι
ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας... Μὰ
δὲν τᾶθελα ὁ καυμένος. Παραπῆρα!

ΣΕΦΤΙΑ. Ἐξηγήσου γλήγορα.

ΤΖΩΡ. Ἐνόμισα ὁ κακομοῖρης, ποῦ σὰν
σ' ἀκουσα πρῶτητερα νὰ μιλῆς γιὰ τὴν
κυρά Ἀθηναί, πῶς εἶχες κάποιο ἀρχαῖο...

ΑΘΗΝΑ. Ζῶν!

ΤΖΩΡ. ... καὶ ἤθελες νὰ τὸ ξεκάνῃς!

ΑΣΠ. Πῶς; πῶς;

ΤΖΩΡ. Καὶ ἔτρεξα καὶ εἰδοποίησα τὴν
ἀφεντιὰ του ἀπὸ 'δῶ... (Δεικνύων τὸν

Καρούλη) ποῦ εἶναι μάννα ἔς αὐταῖς τῆς παληόδουλειαις!

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἄτγα τὰ λόγια σου, παρακαλῶ!

ΤΖΩΡ. Ἐλα ντέ! Καί ἐπειδὴ εἶσαι ἀχρειοκάπηλος, δὲν θὰ ᾿πῆ πῶς εἶσαι καὶ συ ἀχρεῖος. Μόνον τὰ ἀγάλματα ποῦ πουλᾷς εἶναι ἀχρεῖα, ἤγουν χωρὶς φύλλο τῆς συκιάς καὶ μὲ τὸ συμπάθειο!

ΞΕΦΤΙΔ. (Γελῶν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀθηναῖαν.) Τα βλέπεις τί τραβοῦμε γιὰ τὴν ἀφεντιὰ σου;

ΑΣΠ. (Μειλιχίως). Ἐλα, πᾶψε τώρα.

ΞΕΦΤΙΔ. (Τῇ Ἀσπασίᾳ) Ἄμ! τοῦ λόγου σου πάλι!

ΑΣΠ. Ἐγὼ εἶναι ποῦ τὴν ἔπαθα χειρότερα!

ΞΕΦΤΙΔ. (Τῷ Καρούλῳ). Συγγνώμη, φίλε μου, ἀλλά...

ΚΑΡΟΥΛΑ. Περαστικὰ, τί νὰ γίνῃ!

ΑΘΗΝΑ. Ὠραῖα νὰ σᾶς ᾿πῶ, νὰ περιπαίζεται ἔτσι. ἓνα ἀθῶον πλάσμα σᾶν κ' ἐμένα!

ΤΖΩΡ. (Ἰδίᾳ) Τί λόγος!

ΑΣΠ. (Δαυμάουσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης περίστροφα). Μὰ, τὰ ρεβόλβερ αὐτὰ τί χρειάζονται.

ΤΖΩΡ. Εἶναι τὸ ἀμανάτι τοῦ κύρ λογαχοῦ!

ΑΘΗΝΑ. (Θέλουσα νὰ ἀρπάσῃ τὰ περίστροφα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀσπασίας.) Δὸς μού τα γλήγωρα ἐδῶ!

ΑΣΠ. (Ἀπομακρύνουσα τὴν Ἀθηναῖαν.) Μῆ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί θέλεις νὰ κάνῃς;

ΑΘΗΝΑ. (Δεικνύουσα τὸν Τζωρτζῆν.) Θέλω νὰ τὰ σπάσω ἔς τὸ κεφάλι αὐτουνοῦ, ποῦ εἶναι ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας.

ΤΖΩΡ. Κτύπα με, κυρά μου, μὰ τὸ νοῦ σου, μὴ πάρουν φωτιὰ, κ' ἀκουστῆ... ἔς τὴ γειτονεῖα τὸ τί ἔγεινε ἔδῳ μέσα!

ΞΕΦΤΙΔ. Ἐλα, ἡσύχασε, Ἀθηναῖα, κ' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ ἀποκαταστήσω.

ΑΘΗΝΑ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ τελειώσῃ τώρα, ποῦ εἶμαι ἔς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀλλοιῶς σᾶν' περάσω τὰ τριάντα!... (Τῷ Καρούλῳ). Τί λὲς καὶ τοῦ λόγου σου;

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ;

ΑΘΗΝΑ. Ναί.

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶσαι ἀπὸ μάρμαρο!

ΑΘΗΝΑ. (Φεύγουσα). Νὰ χαθῆς!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΗΜ. Ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία ἀπαγορεύεται ἄνευ γραπτῆς ἀδείας τοῦ γράψαντος.